

Економічні науки. – ПДТУ. – Маріуполь, 2016. – Вип. 31, Т. 2. – С. 112-117.

5. Хацер М.В. Фактори впливу на промислове підприємство в умовах трансформації економіки України / М.В. Хацер, А.З. Абубекерова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – 2014. – № 4 (28) – С. 161-164.

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

***ПАШКО Є.Є., ШЕВЧЕНКО Ю.Ю., СТУДЕНТКИ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

На сьогодні економіка України перебуває в кризовому стані, що зумовлено негативними внутрішніми і зовнішніми факторами. У зв'язку з цим потрібно здійснювати обґрунтовані стратегічні рішення, які забезпечать удосконалення процесів планування та управління розвитком промислових підприємств, перехід до нового технологічного способу виробництва, а також формування нової стратегії розвитку.

Діючи в умовах нестабільного середовища ринкової економіки, підприємства України можуть досягти успіху в бізнесі тільки тоді, коли їм вдасться передбачати зміни, що відбувається в зовнішньому середовищі та вчасно відреагувати на потенційні можливості та загрози, і, відповідно, внести корективи в портфель стратегій підприємства. Тараненко С.М. зазначає що, забезпечення стабільної ефективної діяльності підприємств у довготривалому періоді в умовах постійного ускладнення і нестабільності зовнішнього середовища їх функціонування висуває на перший план вимогу пошуку нових підходів до управління вітчизняним підприємством як суб'єктом господарювання [1].

Опрацювавши, літературні джерела, можемо зазначити, що стратегічне управління вчені переважно розглядають як динамічну сукупність взаємозв'язаних управлінських процесів, так як у його

* Науковий керівник: Дудник О.В., к.е.н., доцент

структурі виділяють основні завдання, серед яких аналіз середовища вважається вихідним процесом. Стратегічне управління підприємствами набуло стрімкого розвитку у зв'язку з необхідністю адекватно реагувати на зміни в середовищі функціонування підприємств. Саме це обумовило концентрацію уваги теоретиків та практиків менеджменту на питаннях, пов'язаних із стратегічним аналізом, вибором, розробкою стратегії.

Сучасна теорія стратегічного управління містить різні погляди на підходи та методи розробки та втілення стратегічних рішень, але прихильники усіх напрямків визнають: важко переоцінити роль керівника та вищого управлінського персоналу. Складність загальної ролі менеджменту є такою, що сам по собі вищий менеджмент хорошої якості є потенційним джерелом сталої конкурентної переваги [3].

Слід зазначити, що економічна стратегія промислових підприємств – це довготривалі, найбільш принципові, важливі плани, наміри керівництва, які спрямовані на досягнення конкурентних переваг, що забезпечують підприємствам високу ефективність і тим самим дозволяють їм адаптуватися до різких змін фінансово-економічної ситуації на ринку

Практично неможливо точно спрогнозувати показники майбутнього, адже підприємство, будучи складною відкритою системою, зазнає впливу безлічі факторів, які можуть знаходитись поза його контролем, що зменшує життєздатність сформульованої стратегії. У зв'язку з цим підготовка підприємства до таких змін, набуття ним стійкості, потужності, гнучкості, необхідних у процесі реалізації стратегії, є не менш важливим та складним завданням у системі стратегічного управління, ніж розробка стратегії. Цей процес вимагає спеціальних вмій та навичок працівників підприємства, адже найважливіша стратегія може не дати очікуваних результатів, або навіть погіршити ситуацію при невмілій її реалізації, поряд з тим, як слабка, помилкова стратегія виявиться успішною при професійному її виконанні [2].

Можна виділити основні принципи й тенденції стратегічного управління підприємствами в сучасних умовах:

1. Поділ управління майном (функція власника) і виробництвом (компетенція директора, правління, менеджера).

2. Основою стратегії підприємства стає планування доходів і витратків, увага керівників переміщується з постачальницько-виробничої у фінансово-збутову сферу.

3. Поділ функцій стратегічного й оперативного управління виробництвом. Перші здійснює керівник (рада директорів) і штаб (консультативна рада, що не має права давати прямі вказівки виконавцям), другі – правління, директори по виробництву, маркетингу й збуту й т.д., підлеглі їм відділи управління.

4. Підсилюється роль фінансових підрозділів у виробленні стратегічних цілей.

5. Різноманіття стратегій управління залежно від ринкових позицій фірми й сфер діяльності, де вона може розраховувати на успіх.

6. Організація співробітництва великого й малого бізнесу [1].

На нашу думку, реакція на зміни умов функціонування підприємств, потреба в об'єднанні різних напрямів діяльності, наявність конкурентних переваг та посилення конкуренції, ознайомлення зі слабкими і сильними сторонами підприємства, а також наявність висококваліфікованих працівників, внутрішній розвиток підприємства та стимулювання до розвитку є головними передумовами переходу до стратегічного управління.

Виходячи з вище зазначеного, можна сказати, що, стратегічне управління дає змогу спрямовувати діяльність підприємства на впровадження та реалізацію певної стратегії, а також поєднує елементи попередніх систем управління.

Отже, розглянувши проблему перспектив розвитку стратегічного управління на українських промислових підприємствах, можна зробити наступні висновки:

1. Збільшення можливості досягнення поставлених цілей та завдань характерне для підприємств, які мають змогу володіти стратегією та стратегічним управлінням при системній та послідовній поведінці у певній сфері діяльності.

2. Стратегічне управління на підприємстві ефективне при нестабільній економіці, адже це дає змогу створювати саме ті стратегії, які сприятимуть процвітання та розвитку підприємства.

Таким чином, ми можемо стверджувати, що необхідність застосування стратегічного управління не викликає жодних сумнівів, адже, успішне оволодіння методами і підходами сучасного стратегічного менеджменту, а також його успішне впровадження дозволить підприємствам стабільно функціонувати та забезпечить їм позитивні перспективи щодо зростання.

Література.

1. Сучасний стан та перспективи розвитку стратегічного управління на українських промислових підприємствах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://journals.khnu.km.ua/vestnik/pdf/ekon/2011_2_2/182-187.pdf
2. Томпсон А.А. Стратегический менеджмент: [учебное пособие] / А.А. Томпсон, А.Дж. Стрикленд. – М. : Банки и биржи, ЮНИТИ, 1998. – 576 с.
3. Боумэн К. Основы стратегического менеджмента: [учебное пособие] / К. Боумэн. – М. : Банки и биржи, ЮНИТИ, 1997. – 175 с.
4. Дойль П. Менеджмент: стратегия і тактика: [навчальний посібник] / П. Дойль. – СПб. : Питер, 1999. – 293 с.
5. Дудник О.В. Стратегічне управління підвищенням ефективності використання ресурсного потенціалу агропідприємств / О.В. Дудник // Економічні, соціальні та екологічні проблеми розвитку агропродовольчої сфери: матеріали Міжнародної наук.-практ. конф. (19 лютого 2016 р.). – Харків: Вид-во «Діса плюс», 2016. – С. 91-94.

УПРАВЛЕНИЕ ЦЕПОЧКАМИ СОЗДАНИЯ СТОИМОСТИ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

***РЕЗКИН П.Е.,
ПОЛОЦКИЙ ГОСУДАРСТВЕННЫЙ УНИВЕРСИТЕТ***

Белорусская экономика уже смогла в достаточной мере ощутить сложившиеся новые экономические условия, испытал последствия валютного кризиса 2011 года и сегодняшние кризисные явления в белорусской экономике. В новых условиях функционирования экономики привычные методы менеджмента могут стать мало либо в полной мере неэффективными. Современные реалии требуют новых, более действенных инструментов менеджмента.

Одним из таких инструментов является управление цепочками создания стоимости (англ. – Value Chain Management), предложенная еще профессором Гарвардской школы бизнеса М. Портером [1]. Суть данного инструмента сводится «к проектированию замкнутых бизнес-процессов, охватывающих стадии обеспечения предприятий-производителей материально-сырьевыми ресурсами, собственно производства и доведения конечной продукции для потребителей с